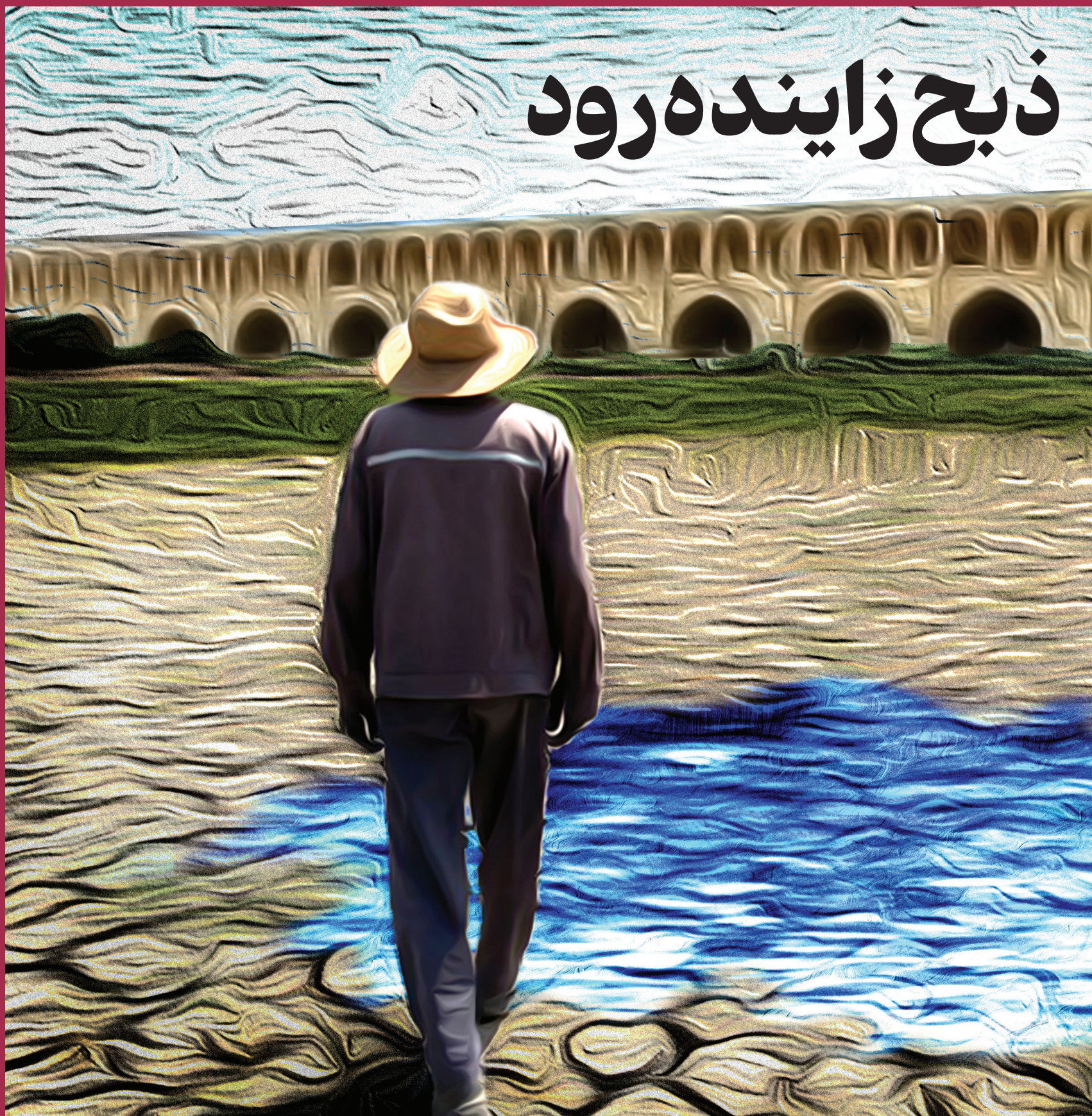

صفحه‌ان زیبا

سپادسارو

ضمیمه اجتماعی روزنامه اصفهان زیبا / شنبه ۲۷ آبان ۱۴۰۲

ذبح زاینده رود

فرجام بی سرانجام
بهشت آباد؟! ۷

انحراف از مسیر
حل مشکلات آبی اصفهان ۵

قانون
آبرفت ۲

قانون آب رفت

به رغم مخالفت‌های بسیار و همچنین غیرقانونی بودن پروژه بن-بروجن و وعده توزیع آب عادلانه، این طرح هفته گذشته به بهره‌برداری رسید

لیلا مقیمی

علی اکبر محرابیان، وزیر نیرو: طرح بن-بروجن، آب‌رسانی پایدار برای ۱۳ شهر اصلی استان و ۱۳ مجتمع روستایی را تأمین می‌کند. شروع این پروژه در ۱۳۹۰ بود. در شروع دولت سیزدهم این طرح حدود ۳۰ درصد پیشرفت و قبل از شروع دولت نیز به‌طور متوسط ۲۰/۷ درصد پیشرفت داشته است. این طرح به صورت متوسط آب ۵۰ درصد از مردم استان را تأمین می‌کند؛ البته این ۵۰ درصد تا پیش از این، آب خود را از زاینده‌رود تأمین می‌کردند؛ اما آن‌ها عمدتاً از محل چشمه‌دیمه آب را برداشت می‌کردند. اکنون یک سامانه بسیار مدرن طراحی شده است تا آب با کیفیت و بسیار خوب و با کمیت پایدار برای این منطقه تأمین شود.

بدان معناست که منابع جدید اضافه نکردیم که بخواهیم این مصرف جدید را ایجاد کنیم؛ همچنین در جلسه چهارم شورای عالی آب تأکید شده که هرگونه بازگذاری جدید در حوضه زاینده‌رود ممنوع است و بحث آن زمان در مجلس این بود که بن-بروجن بازگذاری جدید است؛ دوم اینکه، اگر قرار است برداشت از زاینده‌رود انجام شود، باید منابع جدید وارد رودخانه کنیم و سوم اینکه، چرا این انتقال آب بین حوضه‌ای با هزینه فراوان برای پمپاژ آب به ارتفاعات صورت می‌گیرد؛ درحالی‌که آب پمپاژشده به ارتفاعات دوباره به حوضه قبلی برمی‌گردد. در منطقه بن و بروجن رودخانه‌های فصلی و منابع آبی وجود داشت که شاید با روش‌های دیگری مانند جمع‌آوری آب‌های فصلی نیز بخشی از نیازهای آب قابل‌رفع بود. این بحث‌ها و پیگیری‌ها در گذشته مطرح بود و نمایندگان دوره‌های قبل نیز به طرح معترض بودند؛ به‌ویژه در دوره دهم، اما در نهایت این بحث مطرح شد که پروژه با استفاده از منابع آبی جدید اجرا شود؛ نه از وضعیت کنونی زاینده‌رود؛ به‌عنوان مثال، هنگامی‌که تونل سوم به بهره‌برداری برسد و طرح بهشت‌آباد نیز تأیید و نهایی شود تا طرح از محل منابع جدید برداشت کند.»

چرا «نه» به بن-بروجن؟

در حالی این پروژه به افتتاح رسیده است که بارها از سوی کارشناسان، اعلام شده که این طرح، خلاف مصوبات ۹ ماده‌ای است؛ همچنین طبق مصوبات شورای عالی آب، از ۱۳۹۲ هرگونه بازگذاری جدید بر حوضه زاینده‌رود ممنوع است. آن‌طور که روزنامه «اعتماد» گزارش داده است، این طرح گزارش ارزیابی زیست‌محیطی و تأییدیه و مجوزهای الزامی زیست‌محیطی موضوع آیین‌نامه ارزیابی اثرات زیست‌محیطی طرح‌ها و پروژه‌های بزرگ تولیدی، خدماتی و عمرانی مصوب ۱۳۹۰/۸/۲۹ را ندارد؛ همچنین این طرح با بند ۲ مصوبات جلسه دهم شورای عالی آب مبنی بر ممنوعیت بازگذاری بر منابع آب زاینده‌رود تا تعیین تکلیف تخصیص‌های هر استان و شفاف‌سازی مصارف آن در این حوضه مغایرت دارد. مطابق با بند

به‌عنوان یک پروژه ملی تصویب و در دولت دهم رسماً کار لوله‌گذاری آن آغاز شد؛ دولت یازدهم نیز برای دومین بار در هیئت دولت همان مصوبه دولت نهم را تصویب کرد و معاون اول رئیس‌جمهور وقت فاز دوم اجرای این پروژه را به‌صورت ویدئوکنفرانس کلنگ‌زنی کرد. اجرای این طرح، اما به دلیل مخالفت‌های بسیار و پیگیری نمایندگان وقت اصفهان بارها به تعویق افتاد و مغایر با قانون تشخیص داده شد. حالا، اما این پروژه به بهره‌برداری رسیده است و به گفته مدیرعامل شرکت آب منطقه‌ای چهارمحال و بختیاری تاکنون یک هزار و ۷۰۰ میلیارد تومان برای این طرح هزینه شده است.

حمیدرضا فولادگر، نماینده ادوار مجلس شورای اسلامی اصفهان، در این باره به «ایمن» گفته است: «آنچه در گذشته درباره طرح بن-بروجن مطرح بوده و به همین عنوان نیز در مصوبات سفر دولت قبل و این دولت قرار گرفت و قرار است در برنامه سفر استانی رئیس‌جمهور مورد بهره‌برداری قرار گیرد، انتقال آب از محل رودخانه زاینده‌رود بعد از سد اصلی و قبل از سد تنظیمی است که پس از اگیری پروژه، از همان جا نیز لوله‌گذاری آغاز می‌شود و برآورد شده که حداقل حدود ۴۰ تا ۵۰ میلیون مترمکعب آب از رودخانه زاینده‌رود با خط لوله برای بن منتقل کنند. از همان ابتدا که این بحث مطرح شد، در دوره‌های قبل مشکلات فنی آن بارها مورد بررسی قرار گرفت؛ نخست اینکه، پروژه یک انتقال بین‌حوضه‌ای است؛ یعنی هنگامی‌که به طرح‌های انتقال آب بین‌حوضه‌ای معترض هستیم، بن-بروجن نیز یک انتقال آب بین‌حوضه‌ای است؛ دوم اینکه، قرار است آبی که پیش‌ازین از سرشاخه‌های کارون به زاینده‌رود منتقل شده، دوباره با هزینه زیاد مکانیکی، برقی و هزینه پمپاژ فراوان، دوباره به ارتفاعات رسانده شود که این کار از نظر اقتصادی توجیهی

اتفاقی که نباید می‌افتاد، بالاخره افتاد و رئیس‌جمهور پنجشنبه گذشته با افتتاح طرح انتقال آب بن-بروجن، آب پاک را روی دست اصفهانی‌هایی ریخت که مدت‌ها خواهان توقف این پروژه و عدم اجرایی شدن آن بودند و هر بار نیز با شیوه‌های مختلف، اعتراض خود را به آن نشان دادند؛ حالا، اما پنج‌شش ماه پس از سفر مردمی رئیس‌جمهور به اصفهان، طرح بن-بروجن به بهره‌برداری رسید؛ سفری که در آن، رئیس‌جمهور در جمع کشاورزان حاضر شد و گفت: «اینکه در هر منطقه مردم می‌خواهند به عدالت رفتار شود، نقطه‌ای است که همه می‌توانیم بر آن توافق کنیم، باید طرح تقسیم عادلانه آب در منطقه عمل شود؛ به‌نحوی‌که افراد به حق خود برسند. باید به قانون عمل شود و تقسیم عادلانه آب صورت گیرد؛ طرحی جامع که بتواند هم عدالت را در برداشته باشد و هم مبتنی بر قانون باشد تا هرکسی به حق خود برسد.» پنجشنبه گذشته، اما رئیس‌جمهور در جمع مردم چهارمحال و بختیاری حاضر شد تا در آیین بهره‌برداری از ۱۵ پروژه آب‌رسانی و برق‌رسانی چهارمحال و بختیاری شرکت کند. به گفته رئیس‌جمهور، این روز، اکثریت طرح‌های آب‌رسانی که در دور اول مبنی بر پیگیری مشکلات آب وعده داده شده بود به بهره‌برداری رسید. یکی از این طرح‌ها، اما طرح بن-بروجن بود که اجرا و بهره‌برداری آن، سال‌ها به محلی برای بحث و جدل تبدیل شد و مخالفت‌های زیادی را به همراه داشت؛ به‌طوری‌که در روزهای گذشته که خبر از افتتاح این طرح، هم‌زمان با سفر رئیس‌جمهور به استان چهارمحال و بختیاری منتشر شد، کارزاری با عنوان درخواست توقف فوری پروژه غیرقانونی بن-بروجن در سایت کارزار به راه افتاد و مخالفان با اجرای این طرح به امضای آن پرداختند. بر اساس این طرح انتقال آب قرار است سالانه بیش از ۴۰ میلیون مترمکعب آب از حوضه آبریز زاینده‌رود با طی مسافتی به طول ۱۲۸ کیلومتر به حوضه آبریز کارون انتقال داده شود.

مخالفت‌های چندین و چندساله

بن-بروجن، طرحی است با قدمت چندین و چندساله که از همان ابتدای رسانه‌ای شدنش، بین دو استان اصفهان و چهارمحال و بختیاری اختلاف افتاد؛ اصفهانی‌هایی که مخالف اجرای این طرح هستند و بارها این مخالفت خود را به طرق مختلف اعلام کرده‌اند و چهارمحالی‌هایی که پا در یک کفش کرده‌اند و سخت‌وسخت عملیاتی شدن این پروژه انتقال آب را پیگیری می‌کنند. این طرح، اولین بار در سفر رئیس‌جمهور دولت نهم به چهارمحال و بختیاری در جلسه هیئت دولت

باید طرح تقسیم عادلانه آب در منطقه عمل شود؛ به‌نحوی‌که افراد به حق خود برسند. باید به قانون عمل شود و تقسیم عادلانه آب صورت گیرد

تأمین آب شرب منطقه دو هفته با مشکل روبه‌رو شد. ایجاد جایگزین برای تأسیساتی که در یک نقطه از نظر کمی و کیفی دچار مشکل شده است، به معنای کسری از منابع آب حوضه زاینده‌رود نیست؛ بلکه در این پروژه، برداشت آب از یک محل به دلیل کدورت، قدیمی و فرسوده بودن خط انتقال، موجب پرت فراوان بوده و به همین دلیل محل برداشت جایه‌جاشده و به نقطه جدیدی منتقل شده است.»

حامد یزدیان، عضو هیئت علمی گروه عمران آب دانشگاه اصفهان، اما نظری دیگر دارد: «اولاً، ظرفیت انتقال آب کوه‌رنگ به شهرکرد بسیار کمتر از ظرفیت بن-بروجن است. چطور خطی با ظرفیت چند برابر، قرار است همان مقدار آب منتقل کند؟ ثانیاً، خط انتقال آب از کوه‌رنگ به شهرکرد تنها شهرهای

بایاحیدر، فارسان و سورشجان و شهرکرد و روستاهای اطراف را آب‌رسانی می‌کرده و تقریباً غرب به شرق بوده است؛ ولی خط بن-بروجن یک خط شمال به جنوب است که در مسیر خود به شهرک‌های صنعتی هفشجان، سفیددشت، شهرکرد، فولاد چهارمحال و شهرک صنعتی وردنجان آب‌رسانی می‌کند.»

به گفته او، طرح بن-بروجن صرفاً برای شرب است یا قرار است شهرک‌های صنعتی برای فرایندهای خود نیز از همین آب استفاده کنند؟ آب موردنیاز این شهرها از حوضه کارون قابل تأمین بود. چرا وزارت نیرو از حوضه زاینده‌رود برداشت کرده است؟ طبق مصوبات شورای عالی آب، این طرح بازگذاری مجدد بر زاینده‌رود محسوب می‌شود و غیرقانونی است و نامی از این طرح در تابلوی منابع و مصارف زاینده‌رود مصوب شورای عالی آب وجود ندارد. اکنون از رئیس‌جمهور محترم به‌عنوان رئیس شورای عالی آب درخواست می‌کنم، هم‌زمان دستور آغاز عملیات اجرایی طرح بهشت‌آباد را که دارای تخصیص، مصوبه و جزو توصیه‌های مکرر مقام معظم رهبری بوده است، بدهند و وزارت نیرو تخصیصی به همین مقدار علاوه بر تخصیص‌های قبلی از حوضه کارون به زاینده‌رود صادر کند.

به بهره‌برداری رسید؛ طرحی که گفته می‌شود، با هدف تأمین آب شرب و صنعت ۱۰ شهر و ۱۴ روستا در چهارمحال و بختیاری به بهره‌برداری رسیده است. در این میان، اما برخی معتقدند که طرح بن-بروجن، برداشت جدید از زاینده‌رود نیست؛ از جمله علیرضا الماسوندی، سرپرست حوضه آبریز رودخانه زاینده‌رود، که در گفت‌وگو با رسانه‌ها گفته بود: «تخصیص آب شرب در واقع بازگذاری جدید روی رودخانه نیست؛ تاکنون برداشت آب شرب شهرکرد، شهرها و روستاهای اطراف از چشمه کوه‌رنگ در بالادست تونل اول کوه‌رنگ به‌وسیله یک خط لوله کاملاً فرسوده انجام می‌شد. در سامانه فرسوده قبلی از نظر شرایط کمی آب در محل چشمه، این ملاحظه وجود نداشت که در هنگام سیلاب ممکن است چشمه دارای کدورت شود؛ بنابراین سال گذشته با افزایش کدورت آب،

این خود تعارض‌های عدیده‌ای در مبدأ و پایین‌دست طرح ایجاد کرده است. مغایرت‌های قانونی پروژه بن-بروجن تمامی ندارد. در نظام‌نامه تخصیص آب معاونت امور آب و آبفای وزارت نیرو مصوب تیر ۱۳۸۷ مقرر داشته است که برای تخصیص آب از منابع آب سطحی رودخانه باید باتوجه به آورد درازمدت، مصارف فعلی و نیازهای آتی هر رودخانه و باتوجه به میزان اثرگذاری برداشت آب بر حقایق‌ها و طرح‌های توسعه منابع آب پایین‌دست میزان آب قابل تخصیص از منابع آب مازاد رودخانه تعیین شود.»

آیا برداشت جدید رخ داده است؟

با وجود این و درحالی‌که دیوان عدالت اداری شش سال است طبق قانون از صدور یک دستور توقف موقت تا اتمام رسیدگی جلوگیری کرده است، اعتبارهای زیادی به این طرح تخصیص یافت و تا قبل از ابلاغ رأی نهایی این پروژه غیرقانونی

۳ مصوبات جلسه بیست‌وچهارم شورای عالی آب طرح‌های فاقد مجوزهای الزامی و طرح‌هایی که امکان تأمین آب برای آن‌ها وجود ندارد، می‌بایست متوقف شوند. طرح انتقال آب بین حوضه‌ای بن-بروجن از آغاز فاقد مجوزهای الزامی زیست‌محیطی بوده و تأمین آب از زاینده‌رود برای این طرح نیز، مستلزم نقض حقوق حقایق‌داران و سهام‌داران قانونی حوضه زاینده‌رود است. از دیگر مغایرت‌های قانونی پروژه بن-بروجن می‌توان به ماده ۱۹ دستورالعمل اجرایی تخصیص آب مصوب وزارت نیرو در تاریخ ۱۳۸۲/۳/۱۰ اشاره کرد که مقرر می‌دارد باتوجه به اثرات اجرای طرح‌های تأمین آب در ایجاد تغییر در پلان آبی «پایین‌دست» دقیق موردتوجه قرار گیرد. روشن است که اثرات زیست‌محیطی، اجتماعی و فنی طرح مذکور بر پلان آبی پایین‌دست از آغاز بدون ارزیابی بوده و

یک برداشت جدید از زاینده رود و چند نکته!

علیرضا صادقی چناری

در آستانه افتتاح و بهره‌برداری رسمی از طرح آب‌رسانی بن-بروجن خبری از قول مدیر محترم حوضه آبریز زاینده‌رود مبنی بر تأیید این طرح و به اعتقاد او، عدم بازگذاری جدید روی رودخانه زاینده‌رود منتشر شد که لازم است در این خصوص نکته‌هایی ارائه شود:

اینکه، در نقاطی از مسیر طرح بن-بروجن با طرح تأمین آب شهرکرد از چشمه کوه‌رنگ هم‌پوشانی وجود دارد. در گزارش‌های این دو طرح، مکتوب و همواره تأکید شده که در محاسبه آب موردنیاز به این نکته توجه نشده است؛ ولی موقعیت تأمین آب تمام مناطق هدف این دو طرح نمی‌تواند جایگزین یکدیگر شوند.

او در جای دیگری، به جایگزینی طرح چشمه کوه‌رنگ با طرح دیگری اشاره داشت که مشخصاً این طرح جایگزین طرح بن-بروجن نیست و عملاً طرح سومی است که توسط وزارت نیرو روی زاینده‌رود با هر منظوری احداث کرده است و بازگذاری محسوب می‌شود.

جهت اطلاع حجم آب انتقالی از طرح تأمین آب شهرکرد از چشمه کوه‌رنگ در محاسبه‌های منابع و مصارف آب حوضه زاینده‌رود در مصوبات جلسه چهارم شورای هماهنگی حوضه زاینده‌رود مغفول مانده بود و این حجم برداشت از حجم آب انتقالی تونل اول کوه‌رنگ لازم است کسر شود و مطابق بند ۲ مصوبات سیزدهمین جلسه شورای عالی آب کل منابع آب تونل اول کوه‌رنگ متعلق به حبابه‌داران زاینده‌رود است و از این منظر نیز حتی اگر جایگزین طرح تأمین آب شهرکرد از چشمه کوه‌رنگ باشد، وزارت نیرو مطابق بند ۳ همین مصوبات موظف به پرداخت خسارت خواهد بود.

مدیر حوضه آبریز زاینده‌رود به فرسوده‌بودن خط انتقال اشاره کرده است که جای بسی تعجب دارد. طرحی که عمر چندانی از آن نمی‌گذرد و توسط وزارت نیرو اجرا شده، به این شرایط دچار شده که از جهت حفظ اموال عمومی لازم است توسط دستگاه‌های ذی‌ربط این مسئله پیگیری شود.

از مدیر حوضه زاینده‌رود انتظار می‌رفت به جای توجیه طرح بن-بروجن که آب را از حوضه فقیر و بحرانی زاینده‌رود به حوضه پرآب کارون منتقل می‌کند، به وظیفه ذاتی خود در حفظ و حراست از این حوضه اقدام کند و نتایج تلاش‌های خود در جلوگیری از هرگونه بازگذاری با هر عنوانی را به حبابه‌داران زاینده‌رود اعلام کند. جهت آگاهی، مطابق بند ۲ دهمین جلسه شورای عالی آب «بازگذاری جدید بر منابع آب زاینده‌رود تا پیش از تعیین تکلیف تخصیص‌های هر استان و شفاف‌سازی مصارف آب در این حوضه ممنوع است.» مطابق این بند هرگونه بازگذاری تا پیش از تعیین تکلیف تخصیص‌ها و شفاف‌سازی مصارف ممنوع شده است و طرح بن-بروجن در زمره بازگذاری جدید است. از طرفی، بازگذاری جدید به بازگذاری اطلاق می‌شود که شرایط بحرانی رودخانه زاینده‌رود را از تاریخ این مصوبات بحرانی‌تر کند و از این منظر نیز طرح بن-بروجن

کاهش آب انتقالی به زاینده‌رود از سامانه‌های فوق، توزیع آب بین هریک از مصرف‌کنندگان آب مندرج در این بند متناسب با کاهش، کاسته خواهد شد.» این بند به کاهش آبدهی از تمام سامانه‌ها اشاره دارد؛ پس دو نکته مشخص است: اول اینکه، رقم ۲۳۷ میلیون مترمکعب سقف برداشت استان چهارمحال و بختیاری از زاینده‌رود است و دوم اینکه، هم‌اکنون طرح‌های آب انتقالی کوه‌رنگ ۳ و بهشت‌آباد آبی وارد رودخانه زاینده‌رود نمی‌کنند؛ لذا سقف فعلی این برداشت‌ها بایستی به‌تناسب کاهش یابد که با یک محاسبه ساده برابر ۱۰۶/۵ میلیون مترمکعب خواهد بود.

متأسفانه وزارت نیرو بدون توجه به مصوبات جلسه‌های دهم و سیزدهم شورای عالی آب و جلسه‌های دوم و چهارم شورای هماهنگی حوضه زاینده‌رود، به شفاف‌سازی برداشت‌های آب از این رودخانه اقدام کرده است؛ هرچند مطابق اطلاعات، میزان سطح زیر کشت اراضی کشاورزی استان چهارمحال و بختیاری در حوضه آبریز زاینده‌رود حدود ۴۲ هزار هکتار عنوان شده است و اگر مصرف حداقلی هفت هزار مترمکعب در هکتار برای آن در نظر گرفته شود، میزان برداشت

شرایط بحرانی رودخانه زاینده‌رود را بحرانی‌تر می‌کند؛ همچنین شورای عالی آب در این بند به دو نکته کلیدی تعیین تکلیف تخصیص‌های هر استان و شفاف‌سازی مصارف آب اشاره دارد و تکلیف آن به عهده وزارت نیرو گذاشته شده است. مطابق بند ۳ چهارمین جلسه شورای هماهنگی حوضه آبریز زاینده‌رود (ارجاعی از بند ۴ جلسه سیزدهم شورای عالی آب) سقف تخصیص برداشت آب را برای استان چهارمحال و بختیاری ۲۳۷ میلیون مترمکعب در سال تعیین کرد و منابع

تأمین این میزان آب مصرفی، طرح‌های کوه‌رنگ ۲، چشمه‌لنگان و خدنگستان، کوه‌رنگ ۳ و بهشت‌آباد مشخص شده است و تأکید به این نکته دارد که «در صورت

آب استان چهارمحال و بختیاری از رودخانه زاینده‌رود بالغ بر ۲۹۰ میلیون مترمکعب است که ۱۵۰ میلیون مترمکعب بیشتر از سقف فعلی برداشت‌ها بوده و مغایر مصوبات شورای عالی آب است. در بند ۳ مصوبات بیست و چهارمین جلسه شورای عالی آب، نظر وزارت نیرو در امکان تأمین آب جهت طرح‌های در حال اجرا برای پرداخت خسارت مبنای قرار گرفته است و مطابق توضیح‌های صدرالاشاره سقف فعلی برداشت آب برای استان چهارمحال و بختیاری ۱۰۶/۵ میلیون مترمکعب خواهد بود. با رجوع به این بند وزارت نیرو یا بایستی جبران خسارت برای برداشت‌های مازاد و جدید طرح بن-بروجن کند یا اینکه مطابق بند ۲ مصوبات دهمین جلسه، بند ۴ مصوبات جلسه سیزدهم و بند ۳ مصوبات جلسه بیست و چهارم شورای عالی آب، برای برداشت‌های مازاد و این طرح منابع آبی جدیدی پیش‌بینی کرده باشد که در این خصوص هیچ اقدامی نکرده است.

از مدیر حوضه
زاینده‌رود انتظار
می‌رفت به جای
توجیه طرح
بن-بروجن، به
وظیفه ذاتی خود
در حفظ و حراست
از این حوضه
اقدام کند

انحراف از مسیر حل مشکلات آبی اصفهان

به گفته مهدی طغیانی، نماینده اصفهان، آب دریای عمان تنها می‌تواند صنعت اصفهان را سیراب کند؛ نه زمین‌های کشاورزی را...

پگاه ظاهری

با رسیدن پاییز، دولت سیزدهم نیز انگار عزم خود را در افتتاح و بهره‌برداری از پروژه‌های آبی جزم کرد و کلنگ آیت‌الله رئیسی برای آغاز پروژه‌هایی چون عملیات فاز دوم انتقال آب دریای عمان به استان اصفهان در اوایل مهرماه و همچنین در بهره‌برداری از طرح پرازش بن-بروجن طی روزهای گذشته به زمین خورد. طرح بن-بروجن با هدف تأمین آب شرب و صنعت ۱۰ شهر و ۱۴ روستا در چهارمحال بختیاری که در اوایل دهه نود آغاز شد و با وجود همه اعتراضات در اینکه بازگذاری جدیدی بر حوضه زاینده‌رود اعمال می‌کند، به بهره‌برداری رسید و پروژه انتقال آب دریای عمان به استان اصفهان که بر سر اینکه آیا مشکلات آبی استان که اصلی‌ترین آن زاینده‌رود است را حل می‌کند یا نه، بحث بسیار است. در این گزارش اما به بررسی طرح انتقال آب دریای عمان به اصفهان پرداختیم تا در گفت‌وگو با کارشناسان و نمایندگان مجلس به نتایج قابل قبولی دست پیدا کنیم.

آب عمان؛ مشکلات آب شرب و کشاورزی اصفهان را رفع نمی‌کند

قرار است ۴۰۰ میلیون مترمکعب آب از دریای عمان به اصفهان منتقل شود؛ هفتم مهر فاز دوم پروژه انتقال آب دریای عمان به استان با سفر یک‌روزه رئیس‌جمهور به اصفهان افتتاح شد تا با تکمیل کامل طرح طی دو سال آینده، این حجم از آب سالانه راهی اصفهان شود؛ بخشی از طرح احیای زاینده‌رود که هدف تأمین آب برای صنایع استان را برعهده دارد؛ همان صنایعی که گفته می‌شود در خشک شدن زاینده‌رود سهم دارند و حالا با اجرای این پروژه و قبول مسئولیت هزینه انتقال آب توسط آن‌ها، دست صنایع مادر از زاینده‌رود کوتاه خواهد شد. در این میان برخی اظهارات به این موضوع اشاره داشته است که مازاد آب انتقالی از دریای عمان به اصفهان، در بخش آشامیدنی، کشاورزی و حبابه محیط زیست هم صرف خواهد شد و برخی با این دیدگاه که با انتقال آب عمان به اصفهان بخش بزرگی از مشکلات آبی استان که اصلی‌ترین آن زاینده‌رود است حل می‌شود، به معرفی این پروژه پرداخته‌اند؛ ادعاهایی که به گفته مدیران شهری اصفهان کذب و به‌نوعی بزرگ‌نمایی در خصوص این پروژه است. آن‌طور که رئیس کمیسیون ویژه آب و مناطق کم‌برخوردار شورای اسلامی شهر اصفهان در یک جلسه علنی شورا عنوان

از امکانات استان برای دیگران که مدیران استان باید آن را به‌همراه انجام و توجه به پروژه‌های اشاره‌شده، مدیریت کنند. او در این نشست با اشاره به اینکه برداشت آب، هم برای صنایع و هم برای استان‌های مجاور باید کنترل، مدیریت و حتی کاسته شود، خاطرنشان کرد: «شهرستان‌های جنوبی اصفهان مشکل آب شرب دارند و اجرای طرح جنوب می‌تواند بخش زیادی از مشکلات آب شهرهای جنوب را هم حل کند. سامانه دوم انتقال آب یا تونل گلاب که در دولت‌های قبل احداث شده، به لحاظ مالی و اعتباری مغفول مانده و بودجه‌ای برای آن لحاظ نشده است. این پروژه می‌تواند آورده فراوانی برای مصارف شرب اصفهان داشته باشد.» همچنین معاون هماهنگی امور عمرانی استانداری اصفهان در تذکری عنوان کرد که انتقال آب دریای عمان به استان به‌تنهایی احیاکننده زاینده‌رود نیست و به این موضوع در جریان سفر آیت‌الله رئیسی به اصفهان هم اشاره شده است. مطالبه اصلی ما از وزارت نیرو پایبند بودن به همه تعهدهای گذشته برای تأمین و انتقال آب به استان اصفهان است.

به گفته مهران زینلیان، انتقال آب دریای عمان به استان اصفهان یکی از راهکارهای مدیریت استان برای تأمین آب صنعت و بخشی از آب شرب و قطع ید صنایع استان از منابع زیرزمینی و زاینده‌رود است.

هزینه انتقال آب دریا به اصفهان توجیه اقتصادی ندارد

جدای از اختصاص آب انتقالی دریای عمان به صنایع، گران بودن این آب نیز از باب هزینه‌های هنگفتی که صرف شیرین‌سازی تا انتقال آن می‌شود، به عنوان دلیل منطقی برای عدم استفاده این آب در مصارف غیر از مصارف صنعتی مطرح شده است؛ یک نماینده سابق اصفهان در مجلس شورای اسلامی هم طی گفت‌وگویی اختصاصی با «اصفهان‌زیبا» در چند ماه گذشته به این موضوع اشاره کرده است. به بیان حمیدرضا فولادگر، آبی که از خلیج فارس منتقل می‌شود، بسیار گران است و در همان بندر ایستگاه‌های شیرین‌سازی وجود دارد و عملیات‌های شیمیایی و فیزیکی باید روی آن انجام شود و نهایتاً هم آب باید در مسیر پمپاژ شود؛ به همین خاطر بسیار گران است و به‌غیر از کاربرد

در صنایع معدنی هیچ توجیه اقتصادی دیگری ندارد. او در این باره خاطر نشان کرد: «برآوردهایی که انجام شده، این است که در منطقه سیرجان آبی که باید بخرند، تقریباً لتری ۲٫۳ یورو قیمت دارد که باید هزینه انتقال آن نیز محاسبه شود. تا چند ماه قبل از نوسان های ارزی، برآوردها نشان می داد که هزینه هر لیتر مکعب آب حدود ۱۰۰ هزار تومان است؛ اما با قیمت کنونی از مسلمانان این میزان بسیار بیشتر است؛ پس این طرح های انتقال آب نیز بسیار خوش بینانه است و اینکه برخی می گویند مجموع این طرح ها می تواند یک میلیارد مکعب بدهی آبی اصفهان را جبران کند، تصویری نادرست است. در واقع مسئولان نباید به این اعداد و ارقام اطمینان کنند و به فکر راه حل های دیگر باشند.» موضوعی که مهدی طغیانی، نماینده اصفهان در مجلس شورای اسلامی، نیز در قالب یادداشتی تحلیلی به آن اشاره داشت و از جزئیات پروژه انتقال آب دریا به استان اصفهان تا هزینه هایی که در بردارد و اهداف و دستاوردهای این طرح گفت؛ اینکه طرح انتقال آب دریای عمان به استان، بحران آب اصفهان را حل نخواهد کرد و تنها صنایع اصفهان از آن بهره مند می شوند؛ آن هم در صورتی که باعث توسعه این حوزه نشود! به اعتقاد این عضو کمیسیون اقتصادی مجلس، این طرح با هزینه های گزاف اجرا و بهره برداری (به طوری که آب نهایی آن با قیمت دو تا سه یورو در هر مترمکعب به اصفهان می رسد؛ یعنی به نرخ امروز حدود ۱۰۰ تا ۱۵۰ هزار تومان برای هر مترمکعب؛ مقایسه کنید با نرخ کمتر از هزار تومان فعلی برای هر مترمکعب آب بهای خانگی) به هیچ وجه قابل استفاده در کشاورزی نیست و جبران حقابه محیط زیست را نمی کند و نباید این گونه در رسانه ها وانمود شود که قرار است برداشت های غاصبانه و غیرقانونی از زاینده رود که به نابودی زندگی کشاورزان و محیط زیست و فرونشست شدید زمین انجامیده، با آب دریا جایگزین شود؛ مشکل زاینده رود این گونه حل نخواهد شد.

نکته هایی که «اصفهان زیبا» در بررسی کامل تر آن به گفت و گو با طغیانی پرداخت:

بار اضافه صنعت باید از زاینده رود برداشته شود

عضو کمیسیون اقتصادی مجلس شورای اسلامی با بیان اینکه رودخانه طبیعی زاینده رود که ده ها جریان داشته و پایین دست بر اساس شرع و قانون، صدها سال از آب این رودخانه استفاده می کرده و حقابه بر است، گفت: «یک سری طرح های جدید توسط دولت در دهه های ۳۰ و ۶۰ همچون کوه رنگ ۱ و ۲ اجرا شده که برخی از این پروژه ها نیز بر اساس قانون سهم آبه و برخی دیگر حقابه هایی برایشان تعیین شده است؛ به این معنا که ما عملاً آب اضافه نداریم که تعیین تکلیف

را به شرط عدم توسعه صنعت حل می کند، عنوان کرد: «صنعت باید از همین آبی که از دریا منتقل می شود به جای آب آبخوان و آب جاری استفاده کند تا به حل بحران آب زاینده رود در صورت عدم توسعه صنعت کمک کند»

پروژه های نیمه تمام را تکمیل کنید

به گفته عضو کمیسیون اقتصادی مجلس، نباید از هدف اصلی تأمین آب صنعتی استان اصفهان از طریق دریای عمان غافل شد. او گفت: «در فضای رسانه ای کشور نباید القا شود که با آمدن آب از دریا مشکل آب اصفهان حل می شود. مشکل آب اصفهان با این گونه برطرف نخواهد شد. مشکل آب اصفهان با تکمیل طرح های نیمه تمام همچون بهشت آباد، کوه رنگ ۳، شفافیت در برداشت های بالادست، سامان دهی رودخانه و قطع دست کسانی که به حقابه ها در بالادست هر دو استان دست اندازی کردند، حل می شود.»

تذکرها به دولت در خصوص آب ناظر بر برگشت به مسیر اصلی

طغیانی همچنین از سفر رئیس جمهور به اصفهان گفت و در پاسخ به این پرسش که در این سفر مسئولان استان چه نکته های مهمی را در خصوص حل بحران آب استان به دولت تذکر دادند، افزود: «در همه دولت ها انحراف از مسیر در حل مسئله زاینده رود وجود داشته است. باید تلاش کنیم به راه اصلی بازگردیم و مسیر درست را طی کنیم. تذکرها به دولت در خصوص آب زاینده رود ناظر بر برگشت به مسیر اصلی در حل مشکل زاینده رود است.»

دلار است. سرمایه گذاری ها منابع ارزی لازم دارد و باید از خارج از کشور تهیه و تأمین شود؛ در نتیجه این آب نه به درد کشاورزی می خورد و نه به درد محیط زیست. این آب تنها باید صنعت را که یکی از مهمانان سفره زاینده رود است، بدون اینکه این حوزه را توسعه بخشد، سیراب کند.»

بارگذاری جمعیت روی زاینده رود

این نماینده اصفهان در مجلس با اشاره به اینکه در حال حاضر ما بیکار دیپلم و زیردیپلم در قشر کارگران کارخانه ها نداریم، تصریح کرد: «درصد بیکاری کارگران صنایع اطراف اصفهان حدود ۵ درصد است؛ لذا در صورت توسعه این حوزه باید کارگر را از بیرون استان تهیه کنیم؛ فضایی که باعث بارگذاری جمعیتی روی زاینده رود خواهد شد؛ چرا که جمعیتی که بارگذاری می شود، نیاز به آب شرب دارد و این یعنی بارگذاری جدید روی زاینده رود.» او خاطر نشان کرد: «از سال ۵۵ به این طرف بیش از یک و نیم میلیون نفر مهاجر وارد استان اصفهان شده است. یک و نیم میلیون عدد بزرگی است که نیاز به آب شرب دارند و عملاً بخش زیادی از این نیازها یا کل آن به زاینده رود تحمیل شده است؛ به همین خاطر برای تأمین این شرایط سراغ آبخوان ها و آب های زیرزمینی رفتیم و آن ها را تخلیه کردیم که نتیجه آن تشدید فرونشست شد.» طغیانی با بیان اینکه این سرخ آب دریا بخشی از مشکل ما

نشده باشد.» او در ادامه با اشاره به داستان زاینده رود و عوامل تأثیرگذار بر خشکی آن، افزود: «طی ۴۰ سال اخیر و حتی پیش تر از آن، صنایع مستقر شدند که برای آن ها از این آب موجود، تخصیص هایی در نظر گرفته شد، تخصیص هایی که رفته رفته بخشی از حقابه ها را گرفته و سراغ تخلیه آب ها (آب های زیرزمینی) نیز رفته است؛ شرایطی که بارگذاری شدید صنعتی را به همراه داشت و در نهایت به تشدید فرونشست منجر شد؛ به ویژه اینکه در بالادست هم بدون اینکه حقابه داشته باشد، مجاز و غیرمجاز، توسعه های شدید کشاورزی در هر دو استان اصفهان و چهارمحال و بختیاری اعمال کردند.» طغیانی ادامه داد: «داستان زاینده رود و خشکی آن، در نهایت به کلاف سردرگمی تبدیل شده که یکی از سرخ های آن، این است که بار اضافه صنعت برداشته شود. از کجا؟ از آوردن آب از دریا؛ اما آوردن آب از دریا قرار نیست حقابه های محیط زیست و کشاورزی را تأمین کند و اساساً قیمت این پروژه هم بسیار گزاف است و این موضوع اجازه ای به تأمین آب محیط زیست و کشاورزی نمی دهد. در کل هر مترمکعب آب دو تا سه یورو هزینه بر است. هر مترمکعب آب هزار کیلومتر را باید طی کند و جدای از هزینه شیرین سازی، هزینه انتقال و سرمایه گذاری هم وجود دارد تا آب به اصفهان برسد. هزینه های این پروژه به

فرجام بی سرانجام بهشت آباد؟!

مروری بر طرح انتقال آب به فلات مرکزی ایران موسوم به بهشت آباد

گروه پیاده‌رو

دیگر از گوشه‌وکنار خبری از طرح بهشت‌آباد که تا همین چند وقت پیش، اصفهانی‌ها چشم‌انتظار اجرای آن بودند، شنیده نمی‌شود؛ گویی که این طرح به صورت چراغ خاموش کنار گذاشته شده و سالیان سال انتظار، بی‌فایده بوده است؛ این در حالی است که لغو توقف پروژه بهشت‌آباد از سوی دیوان عدالت اداری که چندی پیش صورت گرفت، قوت قلبی برای اصفهانی‌ها بود که سال‌هاست چشم‌انتظار اجرایی شدن این طرح هستند و همچنین سبب شد نام بهشت‌آباد در یک بازه زمانی کوتاه دوباره بر سر زبان‌ها جاری شود؛ طرحی که البته سخن‌گفتن از آن، چندان به مذاق دو استان همسایه خوزستان و چهارمحال و بختیاری خوش نمی‌آید و مدت‌های مدیدی است که به محلی برای بحث‌وجدل بدل شده است. عباس مزروعی که وکیل حقابه‌داران زاینده‌رود است، خبر لغو توقف پروژه بهشت‌آباد را به «ایرنا» داد و گفت: «مطابق با رأی هیئت عمومی دیوان عدالت اداری، دستور توقف پروژه بهشت‌آباد از سوی رئیس وقت سازمان حفاظت محیط‌زیست متضمن وضع قاعده الزام‌آور نیست؛ ازاین‌رو دولت باید ادامه پروژه انتقال آب بهشت‌آباد را در دستورکار قرار دهد. در هیئت عمومی دیوان عدالت اداری دفاعیات ما پذیرفته شد و در مورخه دوازدهم مهر امسال طی یک رأی عمومی اعلام شد که دستور توقف پروژه بهشت‌آباد که در فروردین سال گذشته از سوی رئیس سازمان حفاظت محیط‌زیست مطرح شده است، لازم‌الاجرا نیست و در نتیجه

کرده و در دیوان عدالت اداری برای ابطال این مصوبه اقدام کردیم.»

یک طرح پرچالش!

بهشت‌آباد، اما یکی از پرچالش‌ترین طرح‌های انتقال آب میان حوضه‌ای است که حامیان آن در اصفهان بر اجرائیش اصرار دارند و سنگ آن را بر سینه می‌زنند و معتقد هستند که اجرای این طرح می‌تواند تا حدودی وضعیت آبی اصفهان را بهبود بخشد. از سوی دیگر، مخالفان عملیاتی شدن آن در دو استان خوزستان و چهارمحال و بختیاری به شدت با ازسرگرفتن و اجرایی شدن آن مخالفت می‌کنند و هر بار مانع پیشرفت آن می‌شوند. بر اساس طرح اولیه بهشت‌آباد، انتقال حدود یک میلیارد مترمکعب آب برای جبران کمبود آب شرب و صنعت استان‌های اصفهان، یزد و کرمان در نظر گرفته شده بود؛ ولی در جریان بازنگری منابع آب طرح حجم آب انتقالی به ۵۸۰ میلیون مترمکعب کاهش یافت که تنها ۲۵۰ میلیون مترمکعب آن برای تأمین بخش شرب اصفهان در نظر گرفته شده است. آن‌طور که رسانه‌ها گزارش داده‌اند هدف اولیه از مطالعات طرح انتقال آب به فلات مرکزی ایران، ذخیره و مدیریت

این دستورالعمل بی‌اعتبار است. عیسی کلانتری، رئیس وقت سازمان حفاظت محیط‌زیست، در نامه‌ای به رئیس جمهور، پروژه بهشت‌آباد را با ذکر این دیدگاه که انتقال آب از طریق تونل بهشت‌آباد از نظر مسائل زیست‌محیطی ایراد دارد، متوقف کرد که در رابطه با لغو این دستورالعمل و نتایج کارشناسی به دیوان عدالت اداری شکایت کردیم. اعتقاد ما این بود که سازمان حفاظت محیط‌زیست نمی‌تواند مصوبات هیئت دولت را باطل یا متوقف کند و دیگر اینکه، با اسناد موجود، این دستورالعمل نمی‌تواند ناقض موارد پیشین باشد؛ چراکه این پروژه عملیات اجرایی داشته است و با توقف آن خسارت غیرقابل تحمل به بیت‌المال و حقابه‌داران و مردم اصفهان وارد می‌کند. این پروژه دارای مصوبات، گردش‌های مالی و بودجه‌های مصوب در مجلس شورای اسلامی بوده است؛ بر همین اساس به توقف پروژه انتقال آب بهشت‌آباد اعتراض

منابع آب رودخانه بهشت‌آباد و انتقال سالانه ۵۸۰ میلیون مترمکعب آب از حوضه رودخانه بهشت‌آباد به فلات مرکزی ایران (اصفهان ۲۵۰ میلیون مترمکعب، یزد ۱۵۰ میلیون مترمکعب و کرمان ۱۸۰ میلیون مترمکعب) جهت کاهش اثرات کمبود آب در بخش شرب این منطقه بود. مطالعات طرح انتقال آب به فلات مرکزی ایران موسوم به بهشت‌آباد در ۱۳۸۱ شروع و در لایحه بودجه ۱۳۸۵ دارای کد اجرایی شد.

سرنوشت مبهم یک طرح!

اگرچه بهشت‌آباد همواره در مظان اتهام قرار گرفته است و حدود یک دهه پیش اجرای این طرح با مخالفت سازمان محیط‌زیست و سازمان بازرسی کل کشور و دفتر فنی آب وزارت نیرو مواجه شد، سال ۱۳۹۰ بود که بالاخره اولین‌گام اجرایی این پروژه برداشته و مقدمات آن عملیاتی شد. این فرایند، اما چندان به طول نینجامید

از اندازه بر حوضه زاینده رود را جبران کند!» از سوی دیگر، با طولانی شدن این پروژه و توقف های گاه و بیگاه برخی معتقدند بهشت آباد که تا پیش از این به عنوان یکی از راهکارهای جبران کم آبی اصفهان به شمار می آمد، قرار است کنار گذاشته شود و راه های دیگری از جمله خرسان سه جایگزین آن شود؛ این در حالی است که حسن ساسانی، مدیرعامل شرکت آب منطقه ای، در گفت و گو با «اصفهان زیبا» این موضوع را رد می کند و می گوید که بهشت آباد همچنان در حال پیگیری است: «پروژه بهشت آباد از ۱۳۹۳ به شرکت آب نیروی ایران واگذار شد. در این طرح انتقال آب قرار است ۲۵۰ میلیون مترمکعب به منظور تأمین آب منتقل شود. این طرح حذف نشده است و در این دولت به جدی پیگیری این پروژه هستیم و در تلاشیم تا مجوز لازم برای ادامه کار را اخذ کنیم.»

و تنها سه سال بعد با دستور وزارت نیرو و از سوی شورای عالی آب، اجرای طرح بهشت آباد متوقف شد؛ درست زمانی که چهارمحالی ها دست به اعتراض زدند و خواهان متوقف شدن اجرای این طرح شدند؛ چراکه از نظر آن ها در این طرح فقط به منافع آن برای استان های اصفهان، یزد و کرمان توجه شده و به مصارف استان چهارمحال و بختیاری توجهی نشده است. بهشت آباد، اما تا سال ۹۹ متوقف ماند و در این سال، دوباره رسانه ها خبر از سرگیری اجرای آن دادند؛ اتفاقی که دوباره با موجی از اعتراض ها و مخالفت ها مواجه و باعث شد تجمع های گسترده ای در دو استان خوزستان و چهارمحال و بختیاری در اعتراض به اجرایی شدن این طرح رخ بدهد و باعث شود که دوباره این طرح متوقف بماند. دیوان عدالت اداری اما چندی پیش رأی به لغو توقف پروژه بهشت آباد داد تا امیدی در دل های اصفهانی ها زنده شود و چشم انتظار بهشتی آباد بمانند؛ هرچند مهران زینلیان که معاون عمرانی استانداری اصفهان است، آن زمان به «اصفهان زیبا» گفته بود که هنوز در این باره اتفاق خاصی رخ نداده و وزارت نیرو اقدامی انجام نداده است؛ با وجود این، موافقان اجرای بهشت آباد در اصفهان می گویند که برای جبران کمبودهای آبی در اصفهان چاره ای جز اجرای طرح بهشت آباد در اصفهان وجود ندارد؛ اگر بهشت آباد نیز اجرا شود، باز هم کفاف برداشت های اضافی را نخواهد داد. به گزارش «خبرآنلاین»، بابک ابراهیمی، معاون سابق برنامه ریزی شرکت آب منطقه ای اصفهان، در رابطه با ضرورت اجرای طرح بهشت آباد می گوید: «این طرح با کنترل بخشی از سیلاب های جاری در سرشاخه های کارون شمالی و با مجوز تخصیص جهت انتقال به استان های یزد، کرمان و اصفهان به میزان ۵۸۰ میلیون مترمکعب در سال طراحی شد؛ بنابراین در صورت نهایی شدن مخزن بهینه سد، می توانست به طور بالقوه بخشی از سیلاب های حوضه کارون را به خصوص در دوره های ترسالی کنترل و آب خروجی از حوضه کارون را قبل از رسیدن به جلگه اهواز مهار کند.» بررسی ها نشان می دهد که بهشت آباد نزدیک ترین و اقتصادی ترین منبع آبی است که می تواند با یک بیلان آبی مثبت و بدون اینکه برای سرشاخه های کارون خسارتی به همراه داشته باشد، بخشی از آب مورد نیاز حوضه زاینده رود را جبران کند؛ هرچند به گفته مسعود برهانی، عضو هیئت علمی مرکز تحقیقات و آموزش کشاورزی منابع طبیعی استان اصفهان به «اصفهان زیبا»، بهشت آباد و اجرای آن، تنها می تواند بخشی از کمبود آب اصفهان را جبران کند؛ «بهشت آباد مثل مسکنی است که فقط می تواند درصد اندکی از کمبود آب های ناشی از بارگذاری های بیش

همه چیز درباره بهشت آباد

شاید یکی از مهم ترین پروژه های حوضه آب کشور، طرح انتقال آب بهشت آباد از سرشاخه های کارون به زاینده رود است؛ اگرچه طی دو دهه اخیر بر سر اجرای این طرح حرف و حدیث های بسیاری مطرح است.

هدف اولیه از مطالعات طرح انتقال آب به فلات مرکزی ایران، ذخیره و مدیریت منابع آب رودخانه بهشت آباد و انتقال سالانه ۵۸۰ میلیون مترمکعب آب از حوضه رودخانه بهشت آباد به فلات مرکزی ایران (اصفهان ۲۵۰ میلیون مترمکعب، یزد ۱۵۰ میلیون مترمکعب و کرمان ۱۸۰ میلیون مترمکعب) جهت کاهش اثرات کمبود آب بر بخش شرب این منطقه بود.

مطالعات مرحله شناخت این طرح پس از سفر مقام معظم رهبری در ۱۳۸۰ و تأکید ایشان بر توجه بیشتر به زاینده رود در آبان ۱۳۸۱ توسط مشاور منتخب شروع و در مهر ۱۳۸۲ به پایان رسید.

احداث تونلی به طول حدود ۶۵ کیلومتر با قطر شش متر و نیز احداث یک سد مخزنی با حجم یک میلیارد و ۸۰۰ میلیون مترمکعب با ارتفاع ۱۸۴ متر از جمله مشخصات اصلی این طرح است. ظرفیت انتقال سالانه این تونل حدود یک میلیارد مترمکعب تخمین زده شده است. این طرح در ۱۳۸۴ توسط مجلس، کد اجرایی خورد. در طرح اولیه، انتقال حدود یک میلیارد مترمکعب آب در دولت هشتم در نظر گرفته شده بود؛ اما با روی کار آمدن دولت نهم، این طرح موقتاً متوقف شد؛ سپس در جریان مطالعات انجام شده در دوران دولت دهم حجم انتقال آب به ۵۸۰ میلیون مترمکعب کاهش یافت. این طرح سپس توسط مشاوران فرانسوی و اتریشی ارزیابی شد. هدف اولیه از این طرح، رفع کمبود آب آشامیدنی و صنعتی استان های اصفهان، یزد، کرمان و چهارمحال و بختیاری بود. این طرح شامل احداث سد ذخیره ای - مخزنی به ارتفاع حدود ۱۸۰ متر در محل تقاطع رودخانه های کوه رنگ و بهشت آباد است. حجم مخزن این سد حدود یک میلیارد و ۸۰۰ میلیون مترمکعب است.

